

AUÐUR JÓNSDÓTTIR

SUKRÉTIMAS

★★★★★

„Geriausias metų romanas.“

- Morgunblaðið

★★★★★

„Vertas kiekvieno pagyrimo žodžio.“

- Hugas

OBUOLYS

AUÐUR JÓNSDÓTTIR

SUKRÉTIMAS

Romanas

Vertė
UAB „KNYGŲ MINISTERIJA“

OBUOLYS

Patyrus sukretimą

– Kuo tu vardu?

Į mane žvelgia nepažįstamos akys.

– Vardu? Mano... vardas?

– Koks tavo vardas? – balsas kartoja.

– Kieno vardas?

– Tavo, – sako balsas. – Tavo vardas. Ar žinai savo vardą?

– Mano?

Šauksmas

– Ar prisimeni, kas nutiko? – į mane žvelgia malonus veidas. Vyras žieminiu paltu padeda man atsistoti. Mano kojos suglebusios kaip tešla. Suklupusi tvirtai įsikimbu į jį, kad nenugriūčiau. Mane sulaiko stiprios pirštinėtos rankos. Jis kvėpia kažkuo pažįstamu, kažkuo, primenančiu bites, – medumi ir medžiais. Jo buvimas švelnus, labai švelnus.

– Ar prisimeni, kas nutiko? – jis vėl klausia manęs, bet šį kartą neatsakau, žodžiai prilimpa prie gomurio ir išspaudžiu tik gyvulišką inkštimą.

Jis mane apžvelgia, atsidūsta, greitai, tarsi būtų bėgęs. Stovime prie pat parko, šalia dvipusio greitkelio, atpažįstu viską aplinkui. Sniegas ant šaligatvio prie parko sutryptas nesuskaičiuojamų pėdų; šaligatvis, vedantis pro namus su dideliais langais, blizga silpnoje žiemos šviesoje. Bet kodėl aš esu viena čia priešais šį vyrą?

Šaligatvis vos už kelių žingsnių nuo mūsų ir kone susilieja su sniego baltumo lauku. Šiek tiek toluoje lyg nesiliaujantis skėrių antplūdis pro mus švilpia intensyvus eismas.

– Ar tau viskas gerai? – klausia vyras.

– Aš... nežinau, – atsakau, bet jaučiu, kad negaliu tinkamai artikuliuoti.

– Labai nepasisekė, kad nugriuvai ant cemento, stipriai susitrenkei, – sako jis.

Suprantu, kad jis turbūt teišus, nes man skauda, kai bandau šypsotis. Ką turėčiau pasakyti? Turiu atrodyti normaliai, kitaip niekada jo neatsikratysiu. Kas jis toks? Kur pabėgti? Nieko nesuprantu, turiu pamiegoti, užmigti.

– Ar bent ką nors prisimeni, kas nutiko? – jis dar kartą paklausia, stipriau įsikibdamas į ranką. Susirūpinusiomis akimis žvelgia į mane. Jos ryškiai mėlynuoja iš po tamsiai mėlynos kepurės, virš rausvų skruostų. Tokios skvarbios, kad negaliu atitraukti akių. Pasaulis sukasi prieš akis, bet man pavyksta sumurmėti:

– Čia buvo raudonas autobusas, autobusas ant autobuso, – nutylu, ieškodama tinkamų žodžių. Mano pulsas padažnėja. Turiu rasti žodį, dabar, dabar!

– Dviaukštis? – kikendama pagaliau ištariu. – Kaip autobusai kitur, užsienyje.

– Dabar fantazuoji, mano drauge. Dviaukščiai autobusai važinėja daug kur, bet ne Islandijoje, – sako jis, tarsi kalbėtusi su vaiku. – Tik, na, ar jame buvo turistų?

– Taip, Ivaras matė...

Šauksmas skardus, bet fragmentiškas, tarsi jūrinio paukščio klyksmas. Abu įsitempiame, riksmas mane pribloškia, regis, sklinda iš mano pačios kūno. Negaliu sulaikyti kvėpavimo. Artėja dar vienas riksmas, dar vienas riksmas veržiasi lauk.

– Kur jis yra?

– Kas? – klausia vyras.

– Mano sūnus. Jis buvo čia. Nurodžiau jam autobusą, o jis... kur jis?

– Kur jį matei paskutinį kartą? – klausia jis sutrikęs.
 – Čia, prieš man pabundant. Ar tu jį matei? – šūkteliu iš nuovargio.

– Ar jis buvo čia, parke?

– Gal prie įvažiavimo į kelią, – užspringstu, karštligiškai apžiūrindama kelią. Žvelgdama į parką stengiuosi atsispirti alpuliui. Mažesni ir didesni pėdsakai sumišę sniege ant tako. Suspaudžiu galvą rankomis, stipriai užmerkiu akis, tikėdamasi, kad vėl jas atmerkusi matysiu teisingai. Pamoju jam ranka. – Bėk ten, už medžių! Eik! Aš nueisiu ten, į autobusų paviljoną, ten... į prieglaudą. Mes...

– Kiek jam metų? – klausia vyras.

Bandau prisiminti, bet nieko neateina į galvą. Kiek metų mano sūnui?

– Jis dar mažas, – pasakau. Pravirkstu.

Vyras tolsta, šaukdamas Ivaro vardą, sušunka eidamas į *Kjarvalsstaðir*, meno galeriją kitoje parko pusėje, jo striukė plaikstosi per kelius. Bėgu gatvės link, kojos, tarsi būtų netekusios kaulų, linksta nuo mano svorio, bet negaliu nugriūti, negaliu ir atsistoti, nors ir bėgu, bet kad ir kaip bėgčiau, vis tiek suklupsiu. Kur tu esi? Ivarai, mano Ivarai, kur tu? Mamytė čia.

Burnoje jaučiu kraujo skonį. Mano sopančios šlaunys trina si viena į kitą. Per priepuolį apsišlapinau. Negali būti. Kur jis yra? Skausmas kaktoje stiprėja, nuo kažko susiaurėjo mano kraujagyslės; gal susitrenkiau galvą? Gal jis pateko į eismo įvykį? Tada būtų atvažiavusi greitoji pagalba. Teisingai? Mano kojos šąla. Pernelyg šluobuju. Mano kūnas nebeturi jėgų. Kaip tik dabar, kai turiu išlikti

stipri – visapusiškai. Rodos, mano plaukai nekruvini, nepaisant galvos skausmo, išsisukau lengvai. O jis?

Prisiminimas netolygus. Mes vaikščiojome. Laikiau jo mažą rankelę. Jis juokėsi. „Žiūrėk, mama, pažiūrėk į automobilius!“ – „Taip“, – aš juokiausi, o gal ne? Juokiausi, o tada, taip, pro šalį pravažiavo raudonas autobusas. Aš pasakiau: „Ivarai, žiūrėk! Pažiūrėk, koks didelis autobusas. Dviaukštis!“

Detalės pradeda dėliotis į savo vietas. Kiek laiko ten pragulėjau? Kur nuėjo Ivaras? Gal jį kas nors nusivedė?

Dieve mano!

Laikas sustoja, išbėgu iš parko, matau intensyvų eismą, bet jo niekur nėra. Bėgu atgal į parką. Kur, po velnių, mano mobilusis? Kodėl nepaprašiau to vaikinio iškviešti policiją? Gal jis jau iškvietė? Man reikia telefono.

Suklumpu užkliuvusi už savo kojos. Atsistoju. Bėgu, griūnu, bėgu, gal jis tame pastate – kaip tas vyras sakė jis vadinasi? Mano širdis įnirtingai plaka, bet ji negali plyšti, ne dabar, ji gena mane per apsnigtą lauką, kuris atrodo be pabaigos.

Įlekiu pro atviras kavinės dideliame pastate duris. Išgirdę triukšmą kavinės lankytojai pakelia akis nuo kavos ir žvelgia į mane, šaukiančią:

– Kvieskite policiją! Mano sūnus! Jis pasiklydo! Ivaras. Mano sūnus. Padėkite man! Iškvieskite juos! Paskambinkite!

Valstybės tarnautojai

– Ar girdėjote, ką pasakiau, Saga?

Saga, aš esu Saga! Mane apima gilus palengvėjimas – prisimenu savo vardą.

– Aha, girdėjau, – sumurmu.

– Jums grėsė pavojus, – sako gilus balsas, iškvėpdamas tokį lipšnių ir šiltą kvapą, kad man atrodo, jog jis pusę amžiaus marinavosi kavoje, kiekvienas žodis palydimas kvapnių, karštų gurkšnių. Balsas sklinda iš stambaus liemens baltu chalatu. Viskas balta, net lova, ant lango kabančios žaliuzės, oras lyg karšta migla. Man skauda ranką, į kurią įsmeigta adata, atsargiai įkišta po oda. Iš tikrųjų man skauda visą kūną. Rankų skausmas švelnus, o klubai nepakeliamai, skausmingai dilgčioja. Aparatas skaičiuoja mano širdies dūžius, tolygius ir stiprius, bet prisiminus tą baisų sapną pulsas padažnėja. Aš bėgau begaliniu baltu lauku ir šaukiau: „Ivarai!“ Ar aš jo ieškojau, ar visa tai sapnavau? Kur yra Ivaras?

– Ivaras? – sutrikusi paklausiu daktaro.

Man prireikia akimirkos surasti tinkamus žodžius. Mano sūnus. Ivaras yra mano sūnus.

– Mano sūnus, – garsiai ištariu ir jaučiu, kad žodžiai veliasi burnoje kaip sunkiai prikrautoje skalbyklėje. – Jis buvo su manimi. Daugiau nieko neprisimenu.

– Palaukite minutėlę, pasikalbėsiu su pareigūnu lauke.

- Kodėl čia policija?
- Nesirūpinkite. Nesijaudinkite.

Laikas slenka sunkiai ir nerangiai. Sekundės vos juda, tarsi nenorėdamos tikrovės praleisti į priekį. O gal vis dėlto ši klampi migla – tai tikrovė? O kaip ta ankstesnė tikrovė, buvusi iki tol, kai viskas tapo nesuprantama? Mes ejome pasivaikščioti – miglotai prisimenu, o gal tik įsivaizduoju?

Stebiu prieš mane iškylančią sceną, tokia ryškia, kad ji turėjo įvykti: Ivaras džiūgavo, jog eis į lauką. „Eime, mama“, – pasakė jis. „Į lauką ant sniego?“ – paklausiau, vaidindama drebančią, kad jis nusijuoktų.

Netveria džiaugsmu. Šeštadieniais nereikia eiti į darželį, tai mūsų dienos, kai galime kartu dainuoti ir stebėti pasaulį. O kas tada?

Nuveju nemalonias mintis, nes užgula krūtinę, o gerklę užgniauzia gumulas. Kiekviena ląstelė sustingusi. Mintyse iškyla keistas vaizdinys: išsigandusi mergaitė su mėlyna dryžuota prijuoste; dienos sriuba juodame inde; sluoksniuotas tortas ir sviestu užtepta duona lėkštėje stiklinėje vitrinoje, krevetės, ant majonezo išdėliotos kaip gėlės žiedlapiai, ir... ir ji sumišusi. O gal ji tik mano vaizduotėje? Ne. Aš pašaukiau iš tikrųjų? Manau, stovėjau *Kjarvalsstaðir* kavinėje ir šaukiau. Ir tada, ir tada, ir tada, ir tada – nežinau, kas tada.

Viskas tapo juoda.

Dabar viskas balta. Arba pilka.

Kaip visa tai nutiko? Kaip nors turiu surasti būdą ištrūkti iš šios milžiniškos pilkos realybės.

Aš surasiu Ivarą.

Išsitraukiu adatą, išlipu iš lovos, man svaigsta galva, sukuosi ratu, griebiuosi už netvirto lovos turėklo. Aparatas pypsi – vis greičiau, greičiau. Ketinu iš čia pasprukti.

– Ne taip greitai, brangioji, – kitas balsas, skambantis jauniausiai nei pirmasis.

Jo savininkas – juodai apsirengęs vyras. Ačiū Dievui, kad jis kalba garsiai. Jei būtų bloga žinia, pati blogiausia žinia, tada jis balsą sušvelnintų. Laukiamai spoksau į įspūdingą uniformą vilkintį pareigūną.

Jis žvelgia į mane šaltai, bet ne nemaloniai. Tada sako:

– Kaip suprantu, jus ištiko du stiprūs priepuoliai iš eilės. Tai galėjo būti mirtina.

– Ar žinote apie mano sūnų?! – girdžiu save skardžiai šaukiant.

– Radome jį sveiką, – sako pareigūnas. – Visa laimė, kad atvažiavome ne per vėlai.

Mano palengvėjimas nenusakomas. Bet ką jis turi omenyje sakydamas „ne per vėlai“?

– Tas mažylis nukeliavo iki pat *Snorrabraut*, – sako pareigūnas. – Jis ketino pereiti kelią. Jau buvo perėjęs kelias gatves. Nenoriu žinoti, kas būtų nutikę, jei jis būtų pasiekęs pagrindinį kelią. Tiesiog pasisekė, kad tas vyras taip greitai sureagavo.

– Koks vyras?

– Mus iškvietė praecivis. Kaip suprantu, tai jis iškvietė policiją. Kiek vėliau mums paskambino mergina iš *Kjarvalstadir*, kavinėje jūs nukritote be sąmonės.

Žiūrėdama į akis bandau prisiminti, kaip klostėsi įvykiai; mintyse se blyksteli ir išblėsta prisiminimai. Matau save bėgančią per sniegą

ir nežinau, ar tai mano pačios prisiminimai. Baimė, kad daugiau niekada nepamatysiu Ivaro, gniaužia mane geležiniais kumščiais. Pareigūnas toks jaunas, primena mano brolių Gunį, kuris į darbą eidavo su tokia pat uniforma. Jo akys berniukiškos, bet atrodo nuvargusios, tarsi per savo gyvenimą būtų matęs daugiau nei daugelis kada nors pamatys. Susidaro įspūdis, kad jis džiaugiasi, jog jam daugiau niekada nebereikės išvysti nieko panašaus – kad ir kas tai buvo.

– Ar radote jį? – klausiu švelniai, jausdama palengvėjimą, kad galiu natūraliai suformuluoti sakinį.

– Mes abu, aš ir Drofнас, mano kolega. Berniukas gerai susitvarkė. Jis mums pasakė, kad išėjo ieškoti gydytojo savo mamai. Manau, jis bandė nueiti į *Domus Medica*.

– Ką?! – sušukau.

– Taip, jis buvo pasiryžęs surasti gydytoją. Būdamas toks mažas, jis nepaprastai gerai orientuojasi ir yra ryžtingas. Keliu prieš jį kepurę, – sako pareigūnas ir šypsodamasis dešine ranka kilsteli kepurę.

– Kur jis dabar?

– Su savo tėvu.

– Ir jam viskas gerai?

– Jis buvo gana patenkintas važiuodamas policijos automobiliu, bet džiaugsis jus pamatęs.

Mano sūnus

Tu stovi prie mano lovos. Nuo juoko nušvinta tavo veidas, aukšinės garbanos. Tavo mažičiai dantukai braukia man per skruostą. Lengvi, meilūs krimstelėjimai – tarsi besidžiaugiančio šuniuko. Ar ne pas gydytojąėjai? O gal pasinaudojai proga patyrinėti – kaip Palė, kai pabudo vienas visame pasaulyje?

– Mamytė čia, – sušnabždu, godžiai įkvėpdama tavo kvapo, tvirtai suimdama tavo lengvą kūną ir traukdama prie savęs, vis dar nežinodama, tai sapnas ar tikrovė.

Tu esi ir to pakanka, mano brangusis, mielasis Ivarai.

Tavo juokas gilėja, darosi vis tyresnis. Tai gerai. Gera jausti, kaip džiaugiesi mane matydamas, bet ir keista, kad esu čia, šioje vietoje, matau tai iš tavo šokoladinių akių mirksėjimo. Ir nenuostabu! Mamytė baltu chalatu baltoje lovoje su baltomis užuolaidomis ir adata rankoje. Taip, keista vieta, mano mielas berniuk. Tu neturėtum žinoti, kaip aš išsigandusi.

Bet tu juokiesi, o aš esu debesyse ant aukštos viršukalnės, ant prarajos krašto, kur uolos trupa ir krinta į bedugnę, o aš žvelgiu į pasaulio grožį – spindinčius gilius slėnius, apgaubtus bazalto uolų, šviečiančią saulę ir regiu, regiu, regiu neaprėpiamą grožį. Suskausta širdį. Vienas klaidingas žingsnis, ir viskas taps niekuo, viskas taps niekuo, jei nukrisiu.

– Eime, leiskime mamai miegoti, – šnabžda tavo tėvas, o aš ilsiuosi šiame naujame regėjime, šioje džiaugsmo akimirkoje didelio pavojaus akivaizdoje. Jausmas intensyvus, nors trumpalaikis, jis glūdi mano kūne. Ne, ne, pasilik, trokštu sušukti, bet mano kūnas sunkus; lūpos vos juda, akių vokai užgesina mano ryžtą.

– Dabar žinai, kad mamytė čia, – sušnabžda balsas. – Jai tiesiog reikia išsimiegoti.

– Mama namo, – su vaikišku užsispyrimu maldauja Ivaras.

– Rytoj, – sako jo tėtis. – Ji grįš rytoj. Dabar eime nusipirkti ledų. Jie nutyla. Jų balsai pasklinda tarytum šešėliai. Bet man vis dar sunku prisiminti, kiek sūnui metų.

Ar jam sukanka ketveri? Ne, jam turėtų būti treji. Jam tikrai treji metai, juk buvo trečiasis gimtadienis, tiesa? Bet jis turėtų būti vyresnis. Kiek mano sūnui metų?

Klausimas mane kankina tol, kol nugrimztu į savo sutrikusią savastį ir mane praryja kylanti užmaršties banga, apsverkiu.

Apgaubusi tamsa mane užrakina. Ištiesiu ranką į tuštumą, bet nerandu išeities. Staiga sustiprėja galvos ir pečių skausmas. Ima kankinti troškulys, išdžiūsta liežuvis. Kažkas pakeičia adatą mano rankoje ir prideda prie lūpų stiklinę. Nugrimztu į tamsų sapną.

Tvyranti tamsa susilieja į kietą šerdį, apšviečiančią mano aplinką, ir po truputį susiformuoja į storą vamzdį. Cilindras atrodo tvirtas, jo paviršius blizga šviesoje. Griebiu už jo, bet jis padarytas iš kažko slidaus ir išslysta iš mano rankų, vos tik jį paliečiu, ritasi per išbalintas grindis, o šviesa rėžia man į akis, ir tada skausmas, nepakeliamas. Smaigalys perveria mano kaktą, smegenis, kaklą.

Atsibundu verkdam. Kažkas man suleidžia injekciją ir pakoreguoja adatą rankoje. Pasigirsta vyriškas balsas:

- Ar tai trečiasis jos priepuolis per dvidešimt keturias valandas?
- Vakar buvo du, – atsako moters balsas.

Aš nugrimztu. Vis giliau ir giliau į karštą sapną, kol pamatau dugną ir ten manęs laukiantį cilindrą. Nedrįstu jo paliesti, todėl geriau žvelgiu į juodą masę, kad išvengčiau mane supančios šviesos. Ji degina mano akis. Bet negaliu amžinai žiūrėti į vamzdį, turiu pakelti akis.

Nereikėjo to nedaryti. Akys – degančios saulės.

Tradicinė moteris

– Ar sapnavote blogą sapną? – šypsodamasi manęs klausia slaugytoja. Ji man primena savo koleges iš senų filmų, kur slaugytojos būdavo vadinamos matronomis arba seselėmis. Žavi vidutinio amžiaus moteris šviesiais plaukais, susuktais į storą kuodą. Jos buvimas – tarsi pavaizduotas skaidrėse. Keistos nuotraukos, projektuojamos ant sienos, pauzė, mirksnis tamsoje, kol pasirodo kita, ir taip toliau.

Esu gerokai per daug sutrikusi, kad galėčiau atsakyti į jos klausimus, bet stengiuosi suvokti savo padėtį. Esu ligoninėje ir mane tikriausiai ištiko priepuolis, nes labai silpna. Man skauda raumenis, vadinasi, turiu būti gyva. Moteris toliau kalba, labiau sau, o ne man, sakydama, kad mano būklės žmonės beveik niekada nieko nesapnuoja arba sapnuoja ką nors beprasmiško.

– Sapnai yra nesąmonė, – pasakau, stebėdamasi savo balso stiprumu, tarsi mano balsas kalbėtų už mane.

– Mano mama taip nepasakytų, – sako slaugytoja.

– Ką?

– Ji skaitė sapnus, prognozavo ateitį, aiškino praeitį. Bet dar daugiau: ji ieškojo savęs.

– Ar ji mirė?

– Ji užmigo, – atsako moteris, o jos lūpose susiformuoja neišdildoma šypsena.

Ji pataiso antklodę, pagalves ir įpila man stiklinę šviežio vandens. Daugiau klausimų neužduodu. Mano galva sunki kaip moliūgas, o užsimerkti reikia pastangų.

– Ar prisimenate, ką sapnavote? – ji paklausia.

Perbraukiu liežuviu per dantis. Neprisimenu daugybės detalių. Mano galva fantastiškai tuščia. Šokiruojanti balta šviesa. Jos spinduliai maudžia mano smegenis, kaitina mintis, ir aš pasineriu į painius vaizdų blyksnius, susietus su tam tikrais žodžiais.

– Sapnavau saulę, – sakau dvejojama. Smalsiai pažvelgiu į ją ir matau, kaip jos šypsena praplatėja. – Arba saules, manau, kad jų buvo ne viena.

Moters šypsena dingsta.

– Saulė simbolizuoja gėrį, – sako ji. – Bet saulės – tai daug sudėtingesnis dalykas, manau. Nesu specialistė. Tikrai nesu kaip mama. Pasistenkite išsimiegoti, pagerės. Kaip ir nuo gelbstinčios saulės šviesos.

– Kai ji nedegina skylės ozono sluoksnyje, – sumurmu.

Slaugytoja įsižeidžia.

– Islandai taip nemąsto, – atkerta ji ir vėl nusišypso, bet šį kartą šypsena nėra kerinti, o kažkokia paviršutiniška ir mandagi, kuria ji beveik neabejotinai naudojasi norėdama, kad kolegos pasižiūrėtų būklę, arba prašydama stiuardės stiklinės vandens.

– Saldžių sapnų, – abejingai ištaria, dar kartą pataiso antklodę ir sunkiai šlamėdama šlaunimis išskuba lauk.

– Kada galėsiu grįžti namo? – šūkteliu jai iš paskos, nesitikėdama, kad ji išeis. Bet jos jau nebėra.

Nežinau, ar užmigau, bet sutrūkčioju, kai vėl prasideda tas atsitiktinių skaidrių rodymas ir dabar prieš mane staiga stovi pažįstama moteris, išblyškusi nuo nerimo ir įtampos. Atrodo, nuo tada, kai paskutinį kartą ją mačiau, ji susitraukė.

Ši irgi įstrigusi savo kelyje, pagalvoju, kaip ir slaugytoja, – ir ta min-tis, regis, pernelyg garsiai suskamba mano galvoje. Bandau nusišypsoti, bet nepavyksta. Ji atrodo tokia bejėgė, matydama mano kančias, bet man pavyksta rasti tinkamus žodžius:

– Kas atsitiko?

Mano motina sutrinka. Ji sako:

– Ar ne aš turėčiau tavęs to paklausti?

– Iš tikrųjų, aš nežinau. Kodėl aš čia esu? Ar tai... – bandau prisiminti šios vietos pavadinimą. – Skubios pagalbos skyrius. Štai kur aš esu, tiesa?

Per jos veidą perbėga nuostabos kupinas žvilgsnis ir ji pakelia rankomis megztą violetinį megztinį, kuris tikriausiai buvo skirtas kaip kalėdinė dovana. Jos pirštai patinę, ir man pasirodo, kad švelnus megztinis jai per sunkus, todėl greitai įkišu rankas į drabužį. Ji prislopintu balsu taria:

– Saga, mano Saga, jei nežinai, tiesiog pasikalbėsiu su gydytoju.

– Man buvo priepuolis, tiesa?

– Tau buvo du iš eilės, o čia, kaip suprantu, trečias. Ir negana to, Ivaras pasiklydo.

– Pasiklydo?

– Taip, mano meile, – sako ji, pūsdama į pirštų galiukus. – Maniau, tu tai žinai. Berguras sakė, kad žinai. Kad abu buvo atvykę tavęs aplankyti.

Bežiūrint į ją, savo motiną, visiškai suvargusią, ima daužytis širdis ir skrandis prisipildo rūgšties. Ji sako:

– Jie atvyko vakar ryte ir, ačiū Dievui, jau buvo išvykę, kai tave ištiko trečias priepuolis. Berguras sakė, kad buvai tokia laiminga, pamąčiusi berniuką. Turbūt po priepuolio jį pamiršai. – Ji mato mano ieškantį žvilgsnį ir tęsia: – Meile, policija rado Ivarą, ar nepameni? Eime dabar, grįši namo ir pailsėsi. O gal reikėtų dar kartą pasikalbėti su gydytoju?

– Ar Ivarui viskas gerai?

– Taip, meile. Kaip ir sakiau. Paskutinį kartą girdėjau, kad jis su Berguru laimingai žiūrėjo „Ledo šalį“. Kol čia gulėjai, jis buvo geros rankose. Po trečiojo priepuolio jie pratęsė tavo slaugą dar vienai dienai.

Žvelgiu į mamą, žiūrinčią į mane, ir bandau suprasti visą šią informaciją. Jos akys ryžtingos, bet jos ieško manęs, ir tą akimirką ji negali to nusiūpti. Matau, kad jai skauda, gal rankas ar blauzdas, mano mamai visada skauda, kai būna pavargusi.

Nuo rūpesčio raukšlių virš nosies jos žalios akys atrodo skvarbios. Plaukus – rausvus su nedidelėmis pilkšvomis sruogelėmis, paprastai kruopščiai sušukuotus, ji susirišo į nerūpestingą mazgą viršugalvyje ir susegė segtuku. Kelios padrikos plaukų sruogos nusviro ant jos baltų antakių ir plonos strazdanotos odos. Ji liekna, kaip ir paauglystėje, šiek tiek aukštesnė už abi savo dukras, nors mes abi laikomos aukštomis.

Ji meiliai žvelgia į mane, vilkdama man megztinį per galvą, ir at-sargiai, kaip kruopšti stiliaus meistrė, tvarko mano plaukus, tačiau vis dar sugeba parodyti savo užsispyrimą, sakydama:

Skaitykite likusius
316 iš **336** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Kur yra ribos tarp faktų ir fikcijos, tikrovės ir vaizduotės persmelktų prisiminimų?

Paskutinis dalykas, kurį ji prisimena – pravažiuojantis dviaukštis autobusas, tačiau jo niekas kitas nematė. Ar Ivaras, jos trimetis sūnus, vijosi tą autobusą? Ši mintis jos burną pripildo kraujo skonio...

Patyrusi stiprų epilepsijos priepuolį, Saga prabunda prisimindama tik keletą savo gyvenimo nuotrupų, kurios labiau kelia nerimą ir daugybę klausimų, nei ramina. Kur jos sūnus, juk jis buvo su ja tuomet, kai ją ištiko priepuolis? Kodėl ji išsiskyrė su vyru? Dėl kokių priežasčių staiga dingo jos motina? Už ką ant jos taip pyksta sesuo? O dar ta didžiulė puokštė baltų rožių, kurios puikiai tiktų laidotuviams... Bet juk niekas nemirė?

Siaubas, nevilts ir klaustrofobiška vidinė panika tampa Sagos nuolatiniais palydovais siekiant vėl kontroliuoti gyvenimą, kurio ji negali prisiminti. Tačiau viena ji suvokia puikiai – jei aplinkiniams paaikšės jos atminties praradimo mastas, jos sūnui iškils didelis pavojus.

Į pagalbą pasitelkusi kaimynę, kuria pasitiki, kruopščiai rinkdama atmintyje išskylančių praeities detalių nuotrupas, Saga pamažu leidžiasi klaidžiais prisiminimų takais. Ir netrukus ima abejoti, ar iš tiesų pažįsta savo artimuosius... ir net pačią save.

Kaip įminti paslaptį, jeigu nuožmiausias priešas slepiasi tavo galvoje?

Auður Jónsdóttir – viena labiausiai vertinamų šiuolaikinių Islandijos rašytojų, 2004 m. pelniusi Islandijos literatūros premiją, 2015 m. išleistas jos romanas „Sukrėtimas“ įtraukia skaitytojus į širdį veriančio skausmo ir karštingiško nerimo persmelktą žmogaus atminties tyrimą. Pagal šį kritikų išliaupsintą psichologinį detektyvą sukurtas filmas.

SKANDINAVIŠKO DETEKTYVO ŠEDEVRAS

Jeigu jums patiko Ane Riel psichologinis trileris „Ikalinta“, privalote perskaityti ir islandų autorės Auður Jónsdóttir šedevrą „Sukrėtimas“.

OBUOLYS

www.obuolys.lt

#obuolys.lt

ISBN 978-609-484-608-3

www.obuolys.lt

Knygos pigiau, įdomybės ir ištraukos nemokamai

KITI FORMATAI:

Audio knyga

Elektroninė knyga

Skandinaviško detektyvo šedevras